

„No, pa Bog te obvari in angel varih in zdrava ostani. Zdaj pa grem.“

Prijel je za kljuko in v veži je vzdihnil:

„Oče nebeški: — kakor rajnka!“

Malo je manjkalo, pa bi se bil orjaški Brnad razjokal kakor otrok, ki se spomni varnega naročja svoje odsotne matere. Toda cula se mu je izmuznila, da je zarobantil, in nežni spomin se je moral plaho umakniti praskajočemu občutku neprijetne žeje.

„Kar bo, pa bo: še za popotnico se moram odteščati.“

Po zamudnem odteščevanju se je opotekal iz žganjarne po strmi bližnjici do glavne ceste. Korak mu je bil droban in nestalen; tudi cula se mu je izmuzovala, da jo je v glasnih samogovorih levil med brinovim grmovjem.

„Kar mora biti, mora biti.“

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

Določba.

Nocoj je šla pomlad prek gor
in stresla je smreko in hrast in bor,
iz spanja je javor zbudila,
tako vsem določbe delila:

„Ti, hrast, boš oprema bogatih hiš,
in ti boš plesišče, in ti boš križ —
in v tebi bo detece malo
v brezskrbni zibelki spalo ...“

A prvi od vseh se predramil je dren —
in kar obrodil ti, je sad zelen;
in grčav je les, drenovina,
ki vanj položila boš sina ...

